ORIENTERING

Udgivet af Kommunistisk Arbejdskreds

Redaktion: Benito Scocozza (ansvh.) og Gotfred Appel

Nr. 2 Januar 1964

EFTERSKRIFT TIL EN EFTERSKRIFT

V E J E N T I L S O C I A L I S M E N

Efter TV-diskussionen "Hvor står kommunismen?" har medlem af Danmarks kommunistiske Partis forretningsudvalg, Ib Nørlund, følt sig foranlediget til i en efterskrift i "Land og Folk (18/1, side 2) at beskæftige sig med enkelte af de væsentlige punkter, som fremførtes i debatten - og som følge af en påfølgende pressedebat tager Nørlund specielt spørgsmålet om overgangen til socialismen op.

Nørlunds artikel indeholder en række ejendommelige betragtninger, som forflygtiger marxismens stats- og revolutionsteori, men før vi går ind på denne side af sagen, vil vi en kort stund dvæle ved Nørlunds udtalelser omkring de nordiske kommunistiske partiers stilling til den internationale kommunistiske diskussion. Det hedder i Nørlunds artikel (2. afsnit):

> "Det er således ganske overflødigt at sprede mystik over, hvor de nordiske kommunistiske partier står i den ideologiske diskussion, som foregår i den kommunistiske bevægelse. De har alle ganske utvetydigt fastslået, at de går ind for den generallinje, som den kommunistiske verdensbevægelse i udførlighed udarbejdede i fællesskab i 1960, og at de derfor afviser de forslag om at ændre den, der, som bekendt, er stillet fra kinesisk side.
>
> Hvad vort parti angår, har vi i august 1963 udtalt os i enkeltheder herom."

Denne formulering er sandelig bemærkelsesværdig! For det første er det åbenbart Nørlund magtpåliggende at indrullere det svenske og norske parti i det anti-kinesiske kor, hvori D KP sandelig råber højest i Skandinavien. Skulle denne iver skyldes, at de norske og svenske kommunister under TV-debatten ikke tog stilling i den internationale debat, og at Nørlund var den eneste, der spar-

kede ud efter Kina ? Eller skyldes iveren, at det svenske partis nye formand, Hermansson, reducerede al kommunistisk politik til praktisk reformpolitik og derfor næppe kan eller vil have noget forhold til en ideologisk debat? Eller skyldes iveren, at de norske kommunister stiller sig mere åbent i debatten, at det norske parti ikke har låst sig fast til det sovjetiske, at det norske parti i det store og hele stiller sig ret neutralt i den inter-kommunistiske debat (hvor længe en sådan holdning end kan opretholdes)?

For det andet er det ikke givet, som Nørlund prøver at få det til at se ud, at fordi de nordiske partier "går ind for den general linje, som den kommunistiske verdensbevægelse i udførlighed udarbejdede i fællesskab i 1960", skulle disse samme partier afvise Kinas indstilling! Dette er en tilsnigelse, kammerat Nørlund! Dels er Kina ikke ene om at indtage en anden holdning til tolkningen af Moskva-Erklæringen, dels kunne det jo være, at det var det sovjetiske partis ledere, som havde svigtet fælleslinjen??? F.eks. er det jo Hrustjov, der gennem sin rehabilitering af Tito har forladt 1960-Erklæringens grundlag - og ikke det kinesiske parti! Nørlunds "fikse" slutning fra en tilslutning til Moskva-Erklæringen til det norske og svenske partis holdning til den internationale debat mangler nogle led i beviskæden!

Dernæst det spørgsmål, som optager mest plads i Nørlunds artikel: Om vejen til socialismen.

Et par citater til at belyse Nørlunds stilling:

"Man spørger, om vi vil en fredelig vej til socialismen? Det er klart, at det vil være i arbejderklassens interesse. Derfor har kommunisterne altid tilstræbt en fredelig overgang til socialismen.

Jamen, kan I garantere, at den bliver fredelig? spørger man videre. Vi kan naturligvis kun tale for os selv. Vi vil gøre,hvad vi kan for det. Men historien kender unægtelig tilstrækkeligt med eksempler på, at reaktionen har grebet til voldsomheder for at hindre en demokratisk eller en socialistisk udvikling, og i så fald mener vi ikke, at man skal bøje sig for reaktionen." Og her nævner Nørlund som eksempel på et rimeligt forsvar mod reaktionen det spanske folks kamp mod Franco-kontrarevolutionen.

Nørlund fortsætter: "Men det nye i situationen består i noget andet - nemlig i at mulighederne for at sikre en fredelig overgang i dag er større." De nye muligheder består efter Nørlunds mening i, at chancerne for at gennemtvinge overholdelse af den fredelige sam-

eksistens' principper i det internationale liv er større, og at fascismens erfaringer nødvendigvis må skabe en øget forståelse for nødvendigheden af st stå sammen over for storfinans og anden reaktion.

Men hvorledes sikrer kommunisterne, at mulighederne for den fredelige overgang bliver udnyttet? Hertil svarer Nørlund:

> "Vejen dertil ser vi i en udvidelse af og fornyelse af demokratiet, som også vil aktivisere folket og arbejderklassen imod storfinansens magt. Ud fra denne opfattelse har vi udarbejdet vort program ..."

Og Nørlund mener videre,

> "at denne demokratiske kamp er en fortsættelse af det danske folks demokratiske traditioner, så folketinget i den bliver organet, som lovfæster de foranstaltninger, folkets interesser kræver, og således at der fortsat består flere partier i det danske folk."

Efter denne hyldest til vort lands demokratiske traditioner er Nørlund - som så mange gange før i den senere tid og med særdeles gode grunde - kommet til at tænke på SF. Nørlund skriver derfor videre:

"Det var ejendommeligt i TV-diskussionen at høre Aksel Larsen foregive undren over, at kommunisterne kunne nære sådanne synspunkter". Heroverfor hævder Nørlund: "Det, der adskiller kommunisternes syn på vejen til socialismen fra SF's, kan kort udtrykkes således: SF's nye program går i virkeligheden ud på en"gradvis indvoksen" i socialismen af samme art som den, der har ført socialdemokratierne på afveje ..."! (Alle understregninger i citaterne er Nørlunds egne. Red.)

Nørlunds synspunkter rejser følgende spørgsmål:

- ER MULIGHEDERNE FOR AT SIKRE EN FREDELIG OVERGANG TIL SOCIALISMEN VIRKELIGT MEGET STØRRE I VOR TID?
- HVAD ER DKPs "FORNYEDE DEMOKRATI" EGENTLIG FOR NOGET ?
- ER FOLKETINGET VITTERLIGT EN DEL AF DET DANSKE FOLKS TRADITIONER ?
- ER FLERPARTISYSTEMET EN DEL AF DET DANSKE FOLKS TRADITIONER?

Og endelig:

- ER DER GRUND TIL AKSEL LARSENS FORUNDRING? ER DER VIRKELIG SÅ STOR FORSKEL PÅ DKPs OG SFs OPFATTELSE AF OVERGANGEN TIL SOCIALISMEN ?

MULIGHEDERNE FOR EN FREDELIG OVERGANG TIL SOCIALISMEN: Nørlund hævder, at den fredelige sameksistens' gennemtvingelse for det internationale samliv skulle skabe basis for den fredelige overgang, og at kommunisterne bør sikre, at mulighederne skabes. Men hvad viser erfaringerne? Hidtil har intet land gennemført revolutionen ad fredelig vej. End ikke det ofte nævnte tjekkoslovakiske eksempel kan bruges. I Tjekkoslovakiet optrådte arbejderklassen med våben i hånd, rustet til tænderne - og den tjekkiske reaktion bøjede sig for en overmægtig trussel! Udviklingen i Tjekkoslovakiet skyldtes i første række bevægelserne i masserne - mens begivenhederne i det tjekkiske parlament kun genspejlede disse.

Fredelig sameksistens ændrer intet ved dette. Fredelig sameksistens er principper for forholdet mellem lande med forskelligt samfundssystem og har intet at gøre med kampen mellem arbejderklassen og borgerskabet. Ingen fredelig sameksistens forhindrer dansk reaktion i at true med sit magtapparat, ja, endog bruge det mod arbejderklassen. De såkaldte demokratiske spilleregler sætter borgerskabet gerne ud af spil den dag, en socialistisk omvæltning truer.

Vi erkender, at en særdeles gunstig situation kunne skabe basis for en fredelig omvæltning - men hvad er det kommunisterne vil? Vil de ikke gennem massernes mobilisering og udmarvning af bourgeoisiets herredømme skabe forudsætningerne for magtovertagelsen? Skal arbejderklassen vente med at gribe magten til den dag, den er hundrede procent sikker på, at borgerskabet ikke vil anvende vold - eller skal arbejderklassen gribe magten i det øjeblik, den har vilje til det, og borgerskabet ikke længere evner at fortsætte på den gamle vis, uanset om borgerskabet truer nok så meget?

Friske eksempler kan måske uddybe spørgsmålet: Skulle den algeriske befrielsesbevægelse have ventet, indtil den fredelige sameksistens havde skabt grobund for en fredelig afvikling af det franske bourgeoisis herredømme i Frankrig og Algeriet? Skulle vore cubanske kammerater have ventet, indtil Batista-regimet havde erkendt den fredelige sameksistens' spilleregler og dermed forladt skuepladsen ?

Revolution er et spørgsmål om magtovertagelsens mulighed, det vil sige dens forankring i masserne. Formerne for revolutionen kan ingensinde bestemme tidspunktet; en ensidig satsen på den fredelige overgang med den voldelige kun som en bimulighed er det samme som at sætte arbejderklassen på ventepenge!

Men til brug for den fredelige overgangs strategi har Nørlund

hentet programmet for DEMOKRATIETS FORNYELSE frem. Vi vil senere i en pjece indgående tage dette op til drøftelse. Derfor kun følgende betragtninger:

Programmet for demokratiets fornyelse blev vedtaget på Danmarks kommunistiske Partis landskonference 16.-18. september 1960 og er udsendt med titlen "Luk op for fremtiden". Nærværende citater er hentet herfra. I programudtalelses giver man følgende skildring af den tilstand af "fornyet demokrati" som partiet tilstræber:

"På alle arbejdspladser må der sikres arbejdere og ansatte reel medindflydelse på produktionens eller driftens ledelse." Kontrollen med monopolerne "må begynde i virksomhederne selv, hvor arbejderne og funktionærerne må have forelagt og med pålidelig sagkyndig bistand må kunne efterprøve regnskaber og andre oplysninger." Et effektivt monopoltilsyn "må kunne gribe ind over for monopolernes pris- og investeringspolitik." Og videre: "Statens indgreb i det økonomiske lov må ske ud fra planer, der udformes under det arbejdende folks medvirken, således at folket kan fremsætte sine meninger og krav om, hvilke produktioner, der skal udvikles, hvor nye foretagender skal placeres, hvordan jorden og naturen skal udnyttes i befolkningens interesse, hvilke profitter, der skal inddrages o.s.v..." Og atter videre: "Særlig betydningsfulde monopoler og foretagender, som bryder kontrolbestemmelserne, overtages af staten gennem nationalisering. Især bør Nationalbanken og de andre storbanker nationaliseres, så kontrollen med finansierings- og investeringspolitikken ikke længere er monopolernes private anliggende." - Og på toppen af hele denne kransekage: "Folketinget må virkelig blive folkesuveranitetens øverste organ..." (Understregninger er programmets egne. Fra "Luk op for fremtiden" s.7-9)

Skal man sammenfatte programudkastets betragtninger over det fornyede demokrati, må man således konstatere, at monopolerne fuldstændigt har mistet alle rettigheder, undtagen deres ejendomsret; bankerne er nationaliserede, så de ikke længere kan kontrollere finanserne; de kan ikke frit lægge deres planer; de kan ikke tilegne sig profitten frit, og de kan ikke fastsætte priserne længere - og de har ikke længere kontrol over deres investeringer! Med andre ord: Monopolerne har mistet dispositionsretten over deres egen ejendom!

Men alligevel: "Monopoler vil fortsat eksistere og vil drive deres spil. Det kapitalistiske samfunds onder vil ikke være ophævet." (Programudkastet, side 16). Og videre: "Kommunisterne siger klart, at løsningen for Danmark vil være, at folket med arbejderklas-

sen i spidsen beslutter sig til at vinde selve den politiske magt og opbygge sig et socialistisk samfund, hvor produktionsmidlerne og samfundsrigdommene er folkets fælles eje." (samme side)

Med andre ord: Under det fornyede demokrati har folket endnu ikke magten, men monopolerne har det heller ikke, thi de har ikke ret til noget som helst ! De sidder tilsyneladende blot og finder sig i, at alle andre gør med deres ejendom, som det passer dem! - Det kapitalistiske samfunds onder er på den ene side ikke ophævet, men kapitalisterne kan på den anden side ikke bevæge en lillefinger

Sig os ærligt: Forestiller man sig i fuld alvor, at en sådan samfundstilstand overhovedet kan eksistere? Tror man, at kapitalisterne, større som mindre, vil lade det komme dertil, uden at det er kommet til et afgørende livtag om statsmagten, længe før man har fået den mindste chance for at opbygge sit "demokratisk-fornyede" luftkastel ?

I virkeligheden er "det fornyede demokrati" intet andet end et revisionistisk program, som tilsigter den INDVOKSEN I SOCIALISMEN, som Aksel Larsen også hylder! Thi de bovlamme monopolister, som programmet opererer med, kan man sikkert let tage ejendomsretten fra - de har jo overhovedet ingen glæde af den alligevel! Og tilmed har Folketinget den øverste magt - og det må vel være folkets virkelige repræsentanter, som sidder på tinge, når det skal administrere det "fornyede demokrati" - så, vupti!, så "vedtager" vi overgangen til socialismen!

Men ikke den barske virkelighed vil forme sig noget anderledes! Hverken den SF-lignende DKP-vej til socialismen eller den DKP-lignende SF-vej til socialismen har meget med realiteterne at gøre. Arbejderklassen k a n imidlertid gennem ihærdig kamp desorganisere kapitalisterne, splitte den og trænge dem tilbage på snart dette snart hint punkt, således at folket med arbejderklassen i spidsen - den dag kampen skærpes - har de bedste muligheder for at vinde den afgørende kamp om statsmagten.

Såvel SFs program som DKPs "fornyelses"program forudsætter uigennemførlige overgangsformer til socialismen og forflygtiger dermed spørgsmålet om, at den afgørende kamp for socialismen er k a m p e n f o r a t e r o b r e s t a t s m a g t e n og skabe proletariatets statsmagt! LARSENS FORUNDRING OVER DKP ER SÅLEDES VELBEGRUNDET !

Og begge partier er - foruden for den internationale revisionistiske smitte - faldet for den megen snak om danske demokratiske traditioner. Som allerede nævnt bebuder Nørlund en fremtid med både flerpartisystem og folketingssuverænitet!

Hvornår har FLERPARTISYSTEMET været udtryk for andet end borgerskabets diktatur? Er partierne i sidste ende ikke en genspejling af det modsætningsfyldte klassesamfund? Kan man forsikre, at Danmark ikke en skønne dag må sige partisystemet farvel? Er f.eks. Cuba ikke demokratisk nok, fordi kun ét eneste folkeligt parti dér har magten? - Partier er ikke hellige køer - dertil har de gjort skade nok i vort land, og deres berettigelse er ene og alene afhængig af bevægelserne i folket, af klassestrukturen og af klassekampens stade på et givet tidspunkt. Kan man garantere, at der ikke vil opstå en situation i Danmark, hvor de borgerlige partier i det store og hele kompromitterer sig i kampen mod folket, som i stedet samler sig om en revolutionær front, der ingen plads har til flerpartisystemet? - Nørlund burde gøre sig sådanne overvejelser, før han blåstemplede flerpartisystemet!

Men flerpartisystemet er åbenbart et vedhæng til FOLKETINGET, som på det sidste er blevet en del af vort folks demokratiske traditioner. Hvornår har folketinget i sit hundredårige virke gavnet folket ? - I forrige århundrede, i kampen mod godsejervælde og Højre-diktaturet, var folketinget i en periode symbol i kampen for at fuldstændiggøre den borgerlige samfundsordens sejr. Men i 1901 sejrede denne politik gennem dannelsen af den første parlamentariske regering. Kan man finde nogle eksempler på, hvilke positive demokratiske værdier, folketinget har skabt siden da? Hvor stod folketinget under besættelsen ? - Har folketinget mon spillet anden rolle end den at give mange mennesker et falsk indtryk af, at det var folket, der styrede Danmark? Hvor enorm har ikke overvurderingen været af de 12-15 gange, vælgeren kan nå at sætte sit kryds i løbet af en normal levetid! - Nørlund burde gøre sig sådanne overvejelser, før han blåstemplede folketinget som en traditionel <u>demokratisk</u> institution!

Såvidt vejen til socialismen! Såvidt det fornyede demokrati! Såvidt de nationale traditioner!

Såvidt savnet af et kommunistisk parti, som ikke gør honeben til det borgerlige demokrati!

Benito Scocozza.

KERNEVÅBEN OG FOLKENES KAMP - et spørgsmål til DKPs ledelse, 2.

Vi stillede i første nummer af ORIENTERING et spørgsmål til DKPs ledelse om stillingen til problemet om at være den første til at anvende kernevåben - og vi satte spørgsmålet i forbindelse med den sovjetiske erklæring om at ville komme Cuba til hjælp med kernerakketter i tilfælde af et angreb.

Vi spurgte: Mener de, hvad de dér siger - vil de besvare et angreb, der foretages med 'konventionelle' våben, med kernevåben og dermed starte en kerneverdenskrig?

Da vi fra forskellig side har hørt, at spørgsmålet forekom lidt spidsfindigt, og da vi også har hørt det besvaret med et klart "ja", og tilmed har været ude for, at medlemmer af DKP har ment, at Sovjetunionen havde lov til at være den første til at bruge kernevåben, skal vi besvare det her:

NEJ, SOVJETUNIONEN VIL IKKE VÆRE DEN FØRSTE TIL AT BRUGE KERNEVÅBEN

Dette løser imidlertid ikke problemet omkring den åbenlyse selvmodsigelse i de sovjetiske erklæringer (gentaget af Hrustjov i Kalinin for nylig, se "Land og Folk", 23. januar, forsiden), thi hvad er så hensigten med at prale med kernevåbnenes almagt til at forhindre invasion?

Men lad os hellere begynde med at slå denne sovjetiske selvmodsigelse helt fast. Til den ende kan man passende bruge følgende to citater fra en artikel "Sovjetisk forsvarsmagt og fredelig sameksistens" af I. Glagolev og V. Larionov i tidsskriftet "Mesjdunarodnaja Sjisn" (Internationale anliggender) nr. 11, november 1963.

Det hedder i denne artikel (side 29 i den engelske udgave "International Affairs"):

> Alle folkene indser nu, at i de mest kritiske øjeblikke har Sovjetunionen aldrig vaklet med hensyn til at kaste hele sin internationale autoritets og militærmagts vægt ind for at få vægtskålen til at tippe og standse aggressorens hånd, når den var ved at falde mod et land, stort så vel som småt. Det var tilfældet under den caraibiske krise, i perioden med spænding i Taiwan-strædet, under den engelsk-fransk-israelske aggression og under begivenhederne i 1958 i det Mellemste Østen hvor Sovjetunionen brugte sin kernerakætmagt til at beskytte det socialistiske Cuba, afværge aggression mod den Kinesiske Folkerepublik og værne Egyptens, Syriens og Iraqs selvstændighed og frihed.

På side 30 står der derefter at læse:

> Formanden for USSRs Ministerråd, N.S. Hrustjov, har fremsat denne klare erklæring: "Vi har vore raketter bevæbnet med de kraftigste termo-nukleare våben i konstant beredskab til aktion. Men Sovjetunionen vil aldrig være den første til at bruge disse våben og starte en verdenskrig. Vi lægger hele vor magt i fredens vægtskål, idet vi arbejder for styrkelsen af fredelig sameksistens mellem de socialistiske lande og de kapitalistiske lande." (Understregningerne i begge citater er vore. red.)

Den skærende modsigelse mellem disse to udtalelser - der nøje genspejler den helt officielle holdning - er afslørende og åbenbar, når blot man tænker tanken i det første citat til ende. HVORDAN KAN DET SOVJETISKE KERNERAKETVÅBEN RENT PRAKTISK BESKYTTE NOGET LAND, VÆRNE DETS SELVSTÆNDIGHED ELLER AFVÆRGE EN AGGRESSION? Det kan kun ske på én eneste måde: Ved at den sovjetiske regering klart og utvetydigt og således, at det ikke kan misforstås, fortæller imperialisterne, at dersom de ikke standser aggressionen, eller dersom de ikke skrinlægger deres planer om en aggression, vil Sovjetunionen bruge kernevåbnet imod dem! Visheden om, at en aggression, også med "almindelige" våben mod noget land, stort eller småt, vil resultere i en kerneverdenskrig, skulle da få imperialisterne til at opgive deres forehavende. DER FINDES INGEN ANDEN MÅDE!

Hertil er der da to ting at sige:

For det første, at det ville være en uansvarlig leg og hasard med menneskeliv som indsats, hvis Sovjetunionen i ramme alvor fremsatte et sådant ultimatum. Thi hvad vil de sovjetiske ledere gøre, dersom imperialisterne ikke lader sig skræmme, men som i pokerspil beder om at se modpartens kort ? Da har Sovjetunionen kun ét alternativ, enten at være den første til at bruge kernevåben eller at løbe fra sit ultimatum og afsløre, at det ikke var alvorligt ment.

For det andet, at Sovjetunionen aldrig i ramme alvor har fremsat og aldrig i ramme alvor kan fremsætte et sådant ultimatum, se Hrustjov-citatet ovenfor! Et socialistisk land har ene og alene sine kernevåben til forsvar mod et eventuelt imperialistisk angreb med kernevåben imod det selv eller dets allierede og som middel til at afvise og nedstå den imperialistiske kerneafpresning, der netop er baseret på imperialistisk trussel om kernekrig

Det er altså i k k e rigtigt, at det var de sovjetiske kernevåben, der standsede aggressionen mod Kina, beskyttede Cuba eller

værnede Ægyptens, Syriens og Iraqs selvstændighed og frihed. Dette rejser igen to nye spørgsmål:

1) Hvad var det da, der bremsede imperialisterne ?

2) Hvorfor fastholder de sovjetiske ledere deres forkerte fremstilling? Hvorfor giver de deres kernevåben æren af sejrene over imperialismens aggressive planer ?

De lader sig besvare kort som følger:

1) Det var - og det vil i fremtiden være - folkenes antiimperialistiske kamp, folkenes kamp mod aggression og undertrykkelse, for selvstændighed og frihed - heri medregnet de socialistiske landes militære styrke og deres folks offervilje i det fælles forsvar.

2) Fordi de sovjetiske ledere ikke kan og/eller ikke ønsker at se denne kendsgerning i øjnene. Fordi de har stirret sig blinde på kernevåbnene og mener, at Sovjetunionens besiddelse af kernevåben gør dette lands udenrigspolitik til den altafgørende faktor i kampen mod imperialismen, for freden, fordi de mener, at kun to lande i verden - USA og USSR - er i stand til at frembringe de store militære midler "der afgør fremtiden".

I praktisk politik fører denne indstilling til kravet om, at folkene i verden skal lade Sovjetunionen og de Forenede Stater løse de problemer, der afgør menneskehedens skæbne gennem "alsidigt samarbejde" - og til standsning af folkenes kamp, hvis folkene følger den sovjetiske politik.

x x x

Lad os endnu engang vende tilbage til Cuba-krisen. De sovjetiske kerneraketter var simpelthen værdiløse som middel til at afværge det truende angreb. Der var i k k e tale om trussel om et kerneangreb, som de kunne bruges imod under forsvarskampen. De kunne ikke bruges mod et "konventionelt" angreb, som vi har set. Den eneste følgeslutning er da, at invasionen blev afværget af det cubanske folks erklærede vilje til at kæmpe til sidste mand - og de mener, hvad de siger - af de latinamerikanske folks erklærede vilje til at yde al støtte, af solidariteten og støtten fra folkene og de antiimperialistiske lande verden over. DERSOM DET STADIGT TRUENDE ANGREB PÅ CUBA SKAL AFVÆRGES OGSÅ FREMOVER, MÅ FOLKENE - I CUBA, I LATINAMERIKA, I HELE VERDEN FASTHOLDE DENNE KENDSGERNING OG DENNE LÆRE OG IKKE LADE SIG FØRE BAG LYSET AF DE SOVJETISKE PÅSTANDE, IKKE LADE SIG FORLEDE TIL AT GLEMME ELLER FORKLEJNE DERES EGEN STYRKE.

Cuba-krisen har imidlertid endnu en side, der kun underbygger det her sagte. Den blev nemlig i k k e afviklet sådan, som det

var ønsket og foreslået af Hrustjov, og sådan som han var blevet enig med daværende præsident Kennedy om. Mindst ét af Hrustjovs vigtige breve til Kennedy under Cuba-krisen er ikke offentliggjort, men det fremgår af den kendte del af korrespondancen, at forslaget om såkaldt FN-inspektion i forbindelse med tilbagetrækningen af raketterne stammer netop fra Hrustjov.

FORSLAGET OM PÅ DENNE MÅDE AT KRÆNKE CUBAS SUVERÆNITET, BRINGE DET UNDER KAMUFLERET USA-KONTROL OG OM LEGALISERING AF AMERIKANSK SPIONAGE I OG OVER CUBA BLEV FREMSAT AF HRUSTJOV, MEN BLEV ALDRIG GENNEMFØRT - FORDI CUBA SAGDE NEJ!

Det cubanske folk overvandt således ikke blot - med folkenes støtte verden over - den amerikanske trussel om direkte eller indirekte kontrarevolutionær invasion - det overvandt også Sovjetunionens forsøg på under dække af FN at lukke amerikanerne ind ad bagdøren! Det var ikke de sovjetiske kernevåben, der forhindrede det!

x x x

Det kan her være på sin plads at minde om, at præsident Kennedy - på trods af idelig gentagne sovjetiske påstande om det modsatte - under Cuba-krisen IKKE AFGAV NOGEN GARANTI OM IKKE AT INVADERE CUBA!

Kennedy skrev til Hrustjov, at han UNDER FORUDSÆTNING AF FN-INSPEKTION I CUBA var villig til at afholde sig fra invasion (thi så var det ikke længere nødvendigt, vor anmærkning) og han tilføjede, at han GIK UD FRA, at ingen anden på den vestlige halvkugle ville foretage nogen invasion. Hvor er den garanti ?

x x x

Vi spørger DKPs ledelse: Hvorfor gør I jer sammen med Hrustjov de bedste anstrengelser for at få folkene til at tro, at det er de sovjetiske kernevåben, der beskytter dem mod imperialismen? Hvorfor gør I jeres bedste for at bilde det danske folk ind, at folkenes kamp, dets egen kamp, er betydningsløs, og at det derfor må følge den sovjetiske udenrigspolitik, at det må kæmpe for såkaldt afrustning og såkaldt fredelig sameksistens og glemme kampen mod imperialismen ? Hvorfor gør I jeres bedste for at holde sandheden om den sovjetiske kernevåbenpolitik skjult for den danske arbejderklasse ? Tror I for alvor, at I kan skjule sandheden om folkets styrke - at det er folket, der afgør sin egen fremtid?

Gotfred Appel.

Hvad er det for en aftale ?

I den mærkelige artikel om en fransk borgerlig journalists budtjeneste mellem Castro og Kennedy, som "Land og Folk" bragte stort opsat på forsiden den 2. januar, står der følgende sætning: (Kennedy sagde til Adzjubej) at "den fredelige sameksistens var truet af, at den sovjetiske indflydelse i Cuba ændrede styrkeforholdet, den a f t a l t e ligevægt." Hvad er det mon for en aftale om ligevægt?

OM POLEMIK OG ENHED

I en af de små uvederhæftige antikinesiske opsatser i "Land og Fol
som Gelius Lund i den senere tid har specialiseret sig i, kalder
han - naturligvis uden at nævne navne - Kommunistisk Arbejdskreds
for "dårligt informerede splittelsesfolk". Hvem det er, der split-
ter i den kommunistiske bevægelse, kan vi lade ligge for denne
gang - men anledningen til etiketten "dårligt informerede" er, at
vi sidste gang skrev, at den sovjetiske presse i de første uger ef
ter Hrustjovs fornyede "appel" (fremsat over for udenlandske jour-
nalister den 25. oktober) om at standse den åbne polemik fortsatte
sine hadske angreb på Kinas kommunistiske Parti. Han påstår endog,
at denne oplysning ikke "holder stik".

Udmærket, vi skal blot spørge Gelius Lund:

Vil du benægte, at SUKPs teoretiske organ "Kommunist" nr. 16,
der udkom en halv snes dage ind i november, angreb Kina for at ind
tage et "borgerligt-nationalistisk standpunkt" og for at søge "at
splitte den internationale kommunistiske bevægelse"?

Vil du benægte, at nr. 10 af tidsskriftet"Novyj Mir"(Den nye
verden) kaldte kammerat Mao Tse-tung et "guddommeligt væsen", der
var højt hævet over folket ?

Vil du benægte, at novembernummeret af "Mesjdunarodnaja Sjisn
(hvis engelske udgave International Affairs som vanligt udkom en
måned senere, altså december) indeholdt tre artikler med angreb på
KKP, bl.a. for at have forrådt socialismens sag?

Vil du benægte, at nr. 11 af tidsskriftet "Asien og Afrika i
dag" indeholdt en artikel, hvor Kina angribes for sin holdning til
de indiske angreb ved grænsen? Eller vil du benægte, at en anden
artikel i samme nummer sammenlignede den kinesiske handlemåde på
asiatisk-afrikanske konference med "femte kolonne-virksomhed"?

Mon ikke det er tilstrækkeligt ?

x x x

Selv om Hrustjov selv fik et lille tilbagefald, da han for nylig
talte om de mennesker, der ikke er bange for krig, er det imidler-
tid klart, at de sovjetiske ledere fra de åbenlyse forfalskninger
af KKPs stil ingtagen og de umådeholdne angreb, der for alvor sat-
te ind med det åbne brev af 14. juli og som kulminerede i regering
erklæringen af 21. september, er gået over til mere dulgte, men
derfor ikke mindre demagogiske metoder.

Vi har i denne forbindelse mærket os "Pravdas" redaktionelle
artikel af 6. december 1963, hvori det bl.a. hedder (FAKTA nr. 24,
tillæg, side 6):

> Alle objektive faktorer begunstiger det socialistiske
> verdenssystems, arbejderbevægelsens og befrielsesbevægelsens
> fremgang og styrkelsen af fredens sag. Men for at føre de ob-
> jektive forudsætninger til reel virkelighed kræves der enig
> og målbevidst handling fra alle afsnit af den internationale
> kommunistiske bevægelse.

Vi har også mærket os, at Gelius Lund hurtigt har taget denne tråd
op. Han skriver således i "Land og Folk" den 26. december i anled-
ning af Mao Tse-tungs fødselsdag (der ifølge gammel partibeslutnin
ikke markeres i Kina!):

> ... kampen for freden, mod imperialismen i dag kræver
> praktisk enhed i international målestok. Deraf vil også den
> teoretiske enhed genopstå.
> (Understregningen her og ovenfor er vor. Red.)

Det kan jo lyde overordentligt besnærende. Den internationale situ
ation er gunstig for freden og socialismen, lad os derfor udnytte
den, lad os derfor handle enigt. Det er imidlertid rendyrket dema-

gogi, al den stund praktisk politisk handling altid sker på grundlag af en teoretisk vurdering ud fra visse principper.

Den praktiske enhed, Gelius Lund slår til lyd for, betyder derfor ét af to: Enten sker den på grundlag af teoretisk enhed, eller den sker derved, at en af parterne på trods af teoretisk uenighed følger den anden part i handling.

Hvordan tænker Gelius Lund sig da denne praktiske enhed i international målestok i kampen for freden, mod imperialismen? Skal - for at holde os til det snævre forhold Kina-Sovjetunionen - Kinas kommunistiske Parti og den kinesiske regering følge Sovjetunionens kommunistiske Parti og den sovjetiske regering i praksis ? Skal omvendt SUKP følge KKP ? Eller skal vi eksperimentere os frem og evt. skifte hveranden uge eller måned ? Skal vi give pokker i teori og erfaring og blot prøve os frem ?

Forestiller Gelius Lund sig den praktiske enhed gennemført ved at Kina f.eks. skriver under på Moskva-traktaten, skønt de mener, den skader fredens sag ? Skal Kina godkende den sovjetiske politik under Cuba-krisen, skønt de mener, den dels var farlig dels udtryk for stormagtschauvinisme ? Skal Kina helt skrive under på Hrustjovs afrustningsforslag og, skønt de mener, det skaber illusioner om imperialismen og svækker folkenes årvågenhed, som han erklære, at de to store magter - det imperialistiske USA og den socialistiske USSR - gennem "alsidigt samarbejde" og enighed i "freds"bestræbelserne kan klare alle problemerne ?

Eller forestiller Gelius Lund sig omvendt den praktiske enhed gennemført ved at Sovjetunionen følger Kina, træder ud af Moskva-traktaten og slutter op bag det kinesiske forslag om indkaldelse af en konference for alle landes regeringschefer til drøftelse af et totalt forbud mod kernevåben ? Skal Hrustjov erkende, at teorien om afrustning, mens imperialismen endnu eksisterer er urealistisk? Skal den sovjetiske fredskomite på linje hermed opgive sin modstand mod, at verdensfredsbevægelsen atter indsætter ordene om kamp mod imperialisme i sine resolutioner?

Eller forestiller Gelius Lund sig, at Kina deneene dag skal følge Sovjetunionene "teori" og lade Indien med militær magt annektere godt 120.000 km^2 af sit territorium som forhåndsbetingelse for "forhandling om grænsens fastlæggelse", mens Sovjetunionen den næste dag følger Kina og undlader at løslade amerikanske spioner, blot fordi USAs præsident udtrykker bekymring for deres skæbne? Skal Kina den ene dag følge Sovjetunionen og forkaste de 81 partiers enige fordømmelse af den jugoslaviske revisionisme, mens Sovjetunionen den næste dag følger Kina og genindfører proletariatets diktatur fordi dets ophævelse - som det jugoslaviske eksempel viser - betyder en fare for socialismens videre udvikling i Sovjetunionen ?

Og således videre. Nu er det imidlertid klart, at Gelius Lunds krav om praktisk enhed er et dårligt kamufleret krav om total underkastelse under SUKPs linje. Den form for demagogi falder intet revolutionært marxistisk-leninistisk parti for, den falder ingen revolutionære marxister-leninister for, den falder ingen revolutionære for. Kampen kan antage forskellige former, indrømmet, men det drejer sig lige fuldt om en åben kamp for marxismen-leninismen mod den moderne revisionisme og den moderne dogmatisme, en kamp om de grundlæggende principper, og DENNE KAMP VIL FORTSÆTTE, TIL SEJREN ER VUNDET OG ENHEDEN GENSKABT - I TEORI OG PRAKSIS!

-ost.

RE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD ORIEN

D K P og A F R U S T N I N G E N

I første nummer af ORIENTERING (december 1963) beskæftigede vi os i en artikel "DKP, Larsen og afrustningen" med DKPs tågede militærpolitik. "Land og Folk" havde i en leder (5/12) angrebet Aksel Larsen for dennes letfærdige omgang med SFs afrustningsprogram, og lederen påpegede, at kommunisterne "ikke svigter afrustningsparolen". - Vi stillede i denne forbindelse spørgsmålet: om DKP var tilhænger af en isoleret dansk afrustning, eftersom lederens noget uklare betragtninger kunne tyde derpå.

Vore formodninger er nu tilfulde blevet bekræftede. I en artikel under overskriften "Aksel Larsen på glatis om afrustningen" 13/12 skriver Gelius Lund følgende:

"Kommunisterne er tilhængere af afrustning også i Danmark, af dansk afrustning, af alt, hvad der i den retning kan nås, snarest gørligt." Og senere i artiklen hedder det: "Kommunisterne er ufravigeligt tilhængere af afrustning, internationalt og i Danmark, UDEN AT INTERNATIONAL AFRUSTNING ER SAT SOM FORUDSÆTNING FOR AFRUSTNING HER." Og Gelius Lund er åbenbart godt klar over, at nogen vil undre sig, thi han skriver videre:

> "Hvad er da forskellen mellem kommunisternes og SFs stilling til afrustningsspørgsmålet? Den ligger i, at kommunisterne ikke vil bilde folk noget ind, men peger på, at neutralitetspolitik er det først fornødne. Det er for denne tanke, at en tilhænger af afrustning først og fremmest skal virke."

Det tør man sandelig kalde en forskel! Ja, det er tilmed en forskel, som IKKE eksisterer, al den stund SF lige fra sin fødsel under DKPs partidiskussion i 1958 har været fanatisk tilhænger af neutralitet, bl.a. på grund af SF-ledelsens bestræbelser på partimæssigt at sætte sig mellem såre mange stole.

Men lad os et øjeblik betragte Gelius Lunds standpunkt - udover hans spidsfindige forsøg på at finde en forskel på sine og SFs synspunkter. GL forlader for det første det grundlag, som var flertallets på DKPs 20. kongres, hvor man ikke alene afviste revisionisternes uigennemførlige parole om øjeblikkelig og total afrustning af Danmark, men hvor man tilmed afviste denne parole, fordi man positivt gik ind for, at også et neutralt og socialistisk Danmark nødvendigvis måtte besidde et forsvar.

Hvorfor? Fordi Danmark i en sådan situation ikke kan ligge ubeskyttet og åbent over for eventuelle fjendtligtsindede kapitalistiske naboer, som måtte ønske på at genindføre monopolkapitalens magt i Danmark.

Jamen, vor neutralitet skal være stormagtsgaranteret! Meget vel, men dette kan ikke fritage det danske for forpligtelsen til at forsvare sit eget land. Som alle efterkrigserfaringer viser, antager kontrarevolutionære borgerkrige eller lokale krige ikke form af en atomkrig. Derfor må et progressivt Danmark have et demokratisk forsvar med konventionelle våben. Cuba, Vietnam, Algeriet, Laos og andre lande, som netop har befriet sig fra enten imperialisme eller kapitalisme skulle være friske eksempler nok.

> VI AFVISER DERMED DANSK AFRUSTNING UNDER FORHOLD, HVOR FOLKET HAR MAGTEN, OG HVOR DER STADIGVÆK ER YDRE OG INDRE FARER AT MODSTÅ.

Men hvordan med en afrustning, mens dansk kapitalisme endnu eksisterer?

DA FORVANDLER AFRUSTNINGSSPØRGSMÅLET SIG FRA AT VÆRE UØNSKELIGT TIL AT BLIVE UREALISTISK!

Vi vil i denne forbindelse henvise til flg. betragtninger:

"Hær, politi, hjemmeværn og efterretningsorganer er den kapitalistiske stats magtapparat til krig og undertrykkelse. At den danske hær ikke i en årrække har været sat ind mod befolkningen, ændrer ikke sagen.

Det gælder, hvad enten Danmark er medlem af NATO eller ude af NATO. Det gælder så længe Danmark har kapitalistiske magthavere. Det gælder alle andre kapitalistiske lande.

De kapitalistiske magthavere giver ikke frivilligt slip på det magtapparat, som de føler i sidste instans er deres bolværk mod den nye tid, mod økonomisk demokrati og mod arbejdernes socialistiske mål. De kan under folkets pres tvinges til at give efter i en række spørgsmål, men et magtapparat til indre brug vil de bibeholde." Og videre sammesteds: "Skal dette indre magtapparat, hvortil militæret hører, afskaffes, BLIVER DET NØDVENDIGT AT TAGE MAGTEN FRA KAPITALISTKLASSEN, eller rettere, fra den lille håndfuld kapitalmagnater, som i dag faktisk er landets herrer." (vore udhævelser. Red.)

Således stod der at læse i en artikel "Om militærpolitik og international afrustning", som er skrevet af et udvalg, nedsat på DKPs 20. kongres, til udformningen af materiale vedrørende partiets politik i militærpolitiske spørgsmål. (TIDEN, nr. 8, december 1959).

Vi er ganske enige i udvalgets betragtninger over militærets rolle som kernen i klassesamfundets magtapparat. Og modsat udvalget vil vi endog konsekvent overføre dets synspunkter på spørgsmålet om INTERNATIONAL AFRUSTNING, HVIS GENNEMFØRELSE FØRST ER MULIG, NÅR SOCIALISMEN ER INDFØRT I VERDENSMÅLESTOK.

Men Gelius Lund og DKPs ledelse er ikke længere enige i udvalgets betragtninger. De vil afruste Danmark, endog inden en international afrustning er gennemført, og de forudsætter ikke engang kapitalismens afskaffelse, før dansk afrustning skal gennemføres!

Hvad har ændret sig siden udvalget fremsatte sine betragtninger i december 1959? Er det Hrustjovs afrustningsplan, som var ny

---

MØDEMØDEMØDEM

dengang, som i de senere år har skabt en sådan forvirring, at DKP har overtaget SFs centrale standpunkt omkring afrustningen?

Det er klart, at danske kommunister ikke kan være med til at bevilge én eneste øre til det kapitalistiske Danmarks militær, men det er ingenlunde klart, at Danmark - i en situation, hvor der er folkelig basis for dansk socialisme - skal afrustes til glæde for kontrarevolutionens folk. Cuba valgte et folk i våben - Danmark kunne måske vælge det samme eller i hvert fald en form for et demokratisk forsvar.

> VI INDTAGER DERMED DET SAMME STANDPUNKT, SOM DKPs FLERTAL GJORDE DET UNDER PARTIDISKUSSIONEN I 1958 !
>
> I DAG INDTAGER DKPs LEDELSE DET SAMME STANDPUNKT, SOM DKPs MINDRETAL - SENERE SF - GJORDE UNDER PARTIDISKUSSIONEN I 1958

Hvorfor ?

sco.

HUSK GIRO 12 79 25 HUSK GIRO 12 79 25 HUSK GIRO 12 79 25 HUSK GIRO

VALG-VILDSKAB

I de seneste måneder har "Land og Folk" i stadigt stigende udstrækning båret præg af, at 1964 bliver et valgår. DKPs folketingskandidater præsenteres med alle deres dyder, CK møder indvarsles med valgforberedelser på dagsordenen, paroler som "Det bliver ikke bedre, før kommunisterne kommer i folketinget" og mængdevis af artikler med samme tendens publiceres jævnligt!

Fanfaren indledtes med Villy Karlssons kommentar til åbningsdebatten i oktober. Det hed i Karlssons kommentar:

> "Fornyelse i folketinget må bestå i fornyelse af dets politik og dets beslutninger - ikke være i fornyelse af forretningsordenen. Og valgets dag vil komme, hvor der på ny vælges kommunister ind i folketinget, så arbejderklassens og hele det arbejdende folks røst og krav på ny vil lyde." (L&F, 20/10 1963 side 20)

Den 9. december hørtes fanfaren atter - dennegang i form af en udtalelse fra DKUs hovedbestyrelsesmøde:

> "De, der sidder på taburetterne, har svigtet, og da der ikke er noget der tyder på, at de vil gøre det bedre, er der kun én udvej: at vælge folk, som forstår dagligdagens problemer og vil gøre noget for at løse dem."

Den 20. januar stemmer centralkomiteen i med basuner og stortrommer; den siger i en udtalelse bl.a.:

> "Ved det forestående folketingsvalg må alle fremskridtsvenlige kræfter stå sammen om at vise VKU-partiernes stræben efter magten eftertrykkeligt tilbage. Arbejderklassen må vinde større indflydelse i dansk politik. Derfor må der i det nye folketing sikres et flertal, som har forpligtelser over for arbejderklassen." (Land og Folk 20/1, forsiden).

Hvad er det for et flertal? Indregnes socialdemokratiet i dette flertal? - Det tyder udtalelsen klart på! Altså: Enhed med det liberalt-borgerlige fællesmarked-NATO-parti, som kaldes socialdemokratiet! - Der skal sandelig noget mere til end "kommunister i folketinget" for at ændre ved socialdemokratiets årgamle, ja snart halvthundredeårgamle reformisme og arbejderfjendtlige politik; der skal simpelthen ske et skred uden for folketinget! Kammerater CK-medlemmer! Fri os for den slags virkelighedsfjerne valgflæsk!

Vi vil gerne medgive Villy Karlsson, at det er en god ting, når arbejderklassens røst høres i folketinget - men derfra og til at foregøgle os, at genvalg af kommunister til folketingen vil betyde en fornyelse af dettes politik og beslutninger, er der sandelig et betydeligt spring. Man savner en smule realitetssans i forbindelse med folketingets rolle.

Hvilken rolle spiller folketinget?

For det første er folketinget et organ, som vedtager love til udbygning og stabilisering af det bestående. Ifølge Grundloven virker det inden for det borgerlige samfunds rammer - og det er meningsløst at tro, at kommunistiske mandater skan kunne rokke herved. Aldrig nogensinde har nok så mange kommunistiske mandater i sig selv ændret ved denne kendsgerning.

For det andet et folketinget blot en del af det borgerlige magtapparat. Monopolerne besidder som følge af den private ejendomsret dispositionsretten over nerven i det kapitalistiske samfund, produktionen. Særdeles vigtigt beslutninger, ofte de allervigtigste, tages uden for folketinget, henover dettes hovede - eller måske skjult for det!

Men - for kommunisterne kan folketinget blive en talerstol, et forum, hvorfra kommunister gennem indlæg og forslag, gennem afstemninger og afstemninger, kan tilkendegive deres stilling. MEN FOLKETINGET KAN ALDRIG BLIVE ANDET END EN KAMPPLADS UNDERORDNET DEN UDENOMPARLAMENTARISKE KAMP.

Skal folketinget på visse områder tvinges til at give arbejderklassen og dens forbundsfæller indrømmelser, sker det ikke ved at der indvælges så og så mange kommunister i folketinget. Folketinget kan kun tvinges af aktioner og bevægelser i masserne, igennem skærpet klassekamp "i marken" og gennem direkte offensiv over for klassefjenden i de konkrete kampsituationer, hvor man støder sammen med ham.

Om folketingets virksomhed således skal kaste noget positivt af sig, skal det ske gennem en skærpelse af kampen "i marken" - derved skabes der baggrund for kommunister i folketinget og kun derved kan kommunisterne i folketinget spille en konstruktiv rolle.

-us.

IDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD ORIE

D O B B E L T M O R A L

I "Land og Folk" søndag den 29. december fremsætter Gelius Lund i "Ugens debat" nogle betragtninger over den kommunistiske verdensbevægelses udvikling i året, der gik. Han berører herunder en betydningsfuld side af den kommunistiske verdensbevægelses udvikling anno 1963: Den ideologiske debat. GL er ikke begejstret for den, men han tilføjer:

> "Man skal ikke trøste sig med, at intet er så galt, at det ikke er godt for noget, men heller ikke lukke øjnene for, at årets inter-kommunistiske diskussioner har skærpet den politiske sans, vakt teoretisk interesse og åbnet mange øjne for, hvad de svære fremmedord betyder og hvor mangeartede vilkår, verden byder på. Marx stolede på, at kommunismens ideer ville vinde sejr, fordi arbejderklassen ville blive udviklet intellektuelt af den forenede aktion og af diskussionen, skrev hans arbejdsfælle Friedrich Engels i 1890."

Dette er vist noget med at kaste med kampesten, når man bor i et særdeles skrøbeligt glashus. Thi efter Danmarks kommunistiske Partis ledelses holdning til den internationale diskussion i året 1963 synes det ikke, som om denne partiledelse deler Marx' tro på at arbejderklassen vil blive udviklet intellektuelt af den forenede aktion og af diskussionen. I Danmark vil DKPs ledelse selv bestemme retningen af arbejderklassens "intellektuelle" udvikling! Thi DKPs ledelse har på enhver tænkelig vis søgt at fortie, undertrykke og forvreje kendsgerningerne i den inter-kommunistiske diskussion.

Er det for at skabe klarhed over denne diskussion, for at skærpe den politiske sans og vække teoretisk interesse, at man bevidst her undlast at levere den ene af parternes dokumenter til DKPs medlemmer ?

Er det for at åbne "mange øjne for, hvad de svære fremmedord betyder og hvor mangeartede vilkår, verden byder på", at man i "Land og Folk" har nøjedes med løsrevne citater af, hvad de kinesiske kommunister mener? At man i "Land og Folk" har nægtet optagelse af læserbreve, som lå på linje med de kinesiske kammeraters synspunkter? At man aldeles har undladt at informere om den stilling der tages af store, erfarne partier som de kommunistiske partier i Nordkorea, Nordvietnam, Indonesien og af kæmpende partier i Japan, New Zealand, Malaya og mange andre steder?

Hvorledes skal arbejderklassen blive udviklet "intellektuelt" af en diskussion, som man selv redigerer, og som man helst ganske fortier? Marx stolede på atbejderklassen og kommunismens ideer - gør DKPs ledelse det, når den forvrænger den ene diskussionspartners synspunkter? De kinesiske kommunister har troligt offentliggjort angreb efter angreb på KKP - de vigtigste ord for ord - ja har endog påbegyndt udgivelsen af samleværker af anti-kinesiske artikler, mens SUKPs ledelse og med den DKPs ledelse ikke just følger gensidighedens princip i så henseende!

Hvem stoler her på kommunismens ideer? Hvem stoler her på arbejderklassens evne til at skelne sandt fra usandt ?

På denne baggrund virker Gelius Lunds betragtninger over den internationale diskussion besynderlige. De vidner nærmest om en mærkværdig dobbeltmoral.

MJ.

SKAF ORIENTERING FLERE LÆSERE SKAL FLERE ABONNENTER PÅ ORIENTERING

International konference ?

Da der blev indkaldt til centralkomitemøde i DKP i december for at drøfte valget og forberedelserne hertil, blev der på den første mødedag til almindelig forbløffelse -formentlig også for CK-medlemmerne selv - vedtaget en lille resolution med støtte til indkaldelse af en konference i den internationale kommunistiske bevægelse.

I betragtning af, at DKPs ledelse tidligere har afvist et sådant forslag, da det i 1962 blev fremsat af bl.a. partierne i Sverige, Indonesien og New Zealand, kommer man til at tænke på en advarsel fra Japans kommunister engang i efteråret. Advarslen gjorde opmærksom på, at alle partier ifølge Deklarationen af 1957 er lige, og at uoverensstemmelser ikke kan afgøres ved stemmeflerhed men kun gennem rådslagninger. Er det mon en krænkelse af disse principper DKP lægger op til med sin resolution?

NØRLUND, SANDHEDEN OG MOSKVA-TRAKTATEN

I nr. 6-7 1963 af studenterbladet "Clarté" har en indsender under mærket "vku." stillet en række særdeles rimelige og håndfaste spørgsmål om traktanen om delvist kerneforsøgsstop af juli 1963 - Moskva-traktaten. Ib Nørlund har derefter påtaget sig den, som det var at forudse, uløselige opgave på én gang at forsvare Moskva-traktaten og at holde sig til sandheden.

Ib Nørlund skriver frejdigt, at det er urigtigt, når "vku." hævder, at Hrustjov i juni 1963 gav udtryk for, at det vestlige forhandlingsgrundlag til de forestående samtaler i Moskva om atomstop var uantageligt. Han vil påstå, at Hrustjov kun fastslog - vi citerer - "det grundlag, hvorudfra den (Sovjetunionen) gik ind i de afgørende forhandlinger om atomstoppet - nemlig ud fra ønsket om et totalt atomstop."

Dette er, pænt sagt, usandt. Efter at forhandlingerne var aftalt, underrettede den sovjetiske regering i begyndelsen af juni 1963 formelt den Kinesiske Folkerepubliks regering om, at vestmagternes holdning til spørgsmålet om et forbud mod kernevåbenforsøg ikke kunne tjene som grundlag for opnåelse af en overenskomst i øjeblikket.

Det burde være overflødigt at gøre Nørlund opmærksom på, at vestmagternes grundlag var deres forslag af 27. august 1962 i Geneve - altså netop et forslag om et delvist atomstop.

Hvis Nørlund skulle være utilfreds med, at han ikke som "bevis" får forelagt en fotokopi eller en båndoptagelse af denne formelle sovjetiske tilkendegivelse, kan vi anbefale ham at læse følgende citat:

> Det må erindres, at Washington i sin søgen efter en udvej til at undgå en fuldstændig og endelig løsning på problemet (om atomstop. Red.) endnu engang leger men tanken om et delvist kerneforsøgsstop. ... Dette er en gammel linje fra den amerikanske regerings side.
>
> Verdensoffentligheden har derfor rigtigt forstået N. S. Hrustjovs erklæring i hans svar til chefredaktørerne for "Pravda" og "Izvestija" for nylig om, at det, der nu sperrer vejen til et atomforsøgsstop er "vestmagternes uvillighed til at nå til en overenskomst og til at opgive deres legen forhandling. Hvad Sovjetunionen angår", sagde N.S. Hrustjov, "er vi rede til øjeblikkeligt at undertegne en overenskomst om forbud mod alle kerneforsøg."

Dette er et citat fra en artikel af "Tilskueren" - bag hvilket pseudonym der normalt skjuler sig en højtstående partimand i SUKP - ikke fra engang i efteråret 1962, da Sovjetunionen med retfærdig harme afviste det vestlige forslag om et delvist forsøgsstop, men fra nr. 7,1963 af det sovjetiske tidsskrift Mesjdunarodnaja Sjisn (citeret efter den engelske udgave International Affairs) - dvs. nummeret fra juli 1963, den måned da traktaten blev udarbejdet og foreløbigt underskrevet!

USA LEGER MED TANKEN OM ET DELVIST KERNEFORSØGSSTOP - og VERDENSOFFENTLIGHEDEN HAR DERFOR RIGTIGT FORSTÅET N.S. HRUSTJOVS ERKLÆRING.

USA LEGER MED TANKEN OM ET DELVIST KERNEFORSØGSSTOP FOR AT FINDE EN UDVEJ TIL AT UNDGÅ EN FULDSTÆNDIG OG ENDELIG LØSNING PÅ PROBLEMET - og VERDENSOFFENTLIGHEDEN HAR DERFOR RIGTIGT FORSTÅET N.S. HRUSTJOVS ERKLÆRING ....

Som bekendt blev det vestlige "forhandlingsgrundlag" ophøjet til traktat. En sammenligning mellem Moskva-traktaten og det vestlige forslag af august 1962 viser, at der kun er én forskel - nemlig at bestemmelserne om udtræden af traktaten er blevet svækket i uhyggelig grad (og dette må altså være det sovjetiske bidrag!).

Mens der ifølge det uantageligt vestlige grundlag skulle afholdes en international konference af alle underskrivere, før en af parterne kunne trække sig ud og genoptage sprængningerne, kan det ifølge Moskva-traktaten gøres med tre måneders varsel BOGSTAVELIGT TALT GENNEM EN MEDDELELSE PÅ ET POSTKORT!

Traktaten er altså ikke engang bindende for parterne!

På dette punkt søger Nørlund at fange "vku." i en selvmodsigelse, idet "vku." rigtigt påpeger, at traktaten dels ikke er bindende, dels - så længe den er i kraft - binder Sovjetunionens hænder. Nørlund glemmer aldeles, at "vku."s argumentation er et skjult citat - fra den sovjetiske delegerede ved nedrustningskonferencen i Geneve.

Denne delegerede, V. Kuznetsov, afviste den 29. august 1982 det vestlige forslag, ifølge TASS-referatet af hans tale bl.a. med den begrundelse, at

> Forslaget tydeligt nok havde til formål at give vestmagterne ensidige militære fordele til skade for Sovjetunionens og andre socialistiske landes interesser. Han konstaterede, at de Forenede Stater havde anvendt underjordiske forsøg til at forbedre sine kernevåben allerede i mange år. Dersom underjordiske kerneforsøg blev legaliseret med et samtidigt forbud mod sådanne forsøg i atmosfæren, ville dette betyde, at de Forenede Stater fortsat kunne forbedre sine kernevåben, mens Sovjetunionen ville have sine hænder bundet i spørgsmålet om styrkelse af sit forsvarspotentiel.

Om det engelsk-amerikanske forslag i 1961 om et forbud alene mod kerneforsøg i atmosfæren sagde Hrustjov i en erklæring af 9. september 1961 bl.a.

> Det er i virkeligheden almindeligt kendt, at det program for udvikling af nye typer kernevåben, der er udarbejdet af de Forenede Stater, på nuværende tidspunkt netop kræver underjordiske forsøg, det vil sige den art forsøg, som det amerikansk-britiske forslag skal give grønt lys for.

Jamen, siger Nørlund i sit svar i "Clarté", Sovjetunionen har selv sagt, at Moskva-traktaten ikke giver vestmagterne ensidige militære fordele, og vi skal gerne komme ham til hjælp ved at tilføje, at en sovjetisk regeringserklæring har understreget, at Sovjetunionen jo selv kan gå i gang med underjordiske forsøg, hvis det skønnes militært nødvendigt.

Netop om en sådan udvikling sagde Hrustjov imidlertid i den nævnte erklæring af september 1961: (Udhævningen vor. Red.)

> Afslutningen af en overenskomst, der startede en slags kapløb med underjordiske kerneforsøg, og om man vil i det ydre rum eller under vandet, kunne af folkene og tilmed MED GOD GRUND VURDERES SOM EN UVÆRDIG HANDEL. Naturligvis kan og vil den sovjetiske regering ikke slå en sådan handel af. En handel af denne art ønskes kun af den, der bygger deres politik på BEDRAG OVER FOR FOLKENE, PÅ AT LEGE FORHANDLING.

På trods af alt dette, er Moskva-traktaten også af Dannarks kommunistiske Parti og af "Land og Folk" blevet hyldet som en sejr for den sovjetiske fredspolitik og som et skridt i retning af afspænd-

ing og som et skridt i retning af nedrustning og totalt forbud mod kerneforsøg og forbud mod kernevåben.

Men ikke det sovjetiske telegrambureau APNs kommentator kom sandheden om Moskva-traktaten betydeligt nærmere, da han i et referat fra den såkaldte øst-vestlige rundbordskonference i Moskva sidst i 1963 i Moskva skrev (FAKTA, nr. 24. 1963, side 15):

> ... DET FORBEHOLD, SOM I MOSKVA-TRAKTATEN ER TAGET FOR UNDERJORDISKE KERNEVÅB NFORSØG, BLEV TAGET FOR AT IMØDEKOMME VESTEN.

Hvis vi et øjeblik fastholder den klare konstatering i de 81 kommunistiske partiers Erklæring af 1960, som Ib Nørlund var med til at vedtage på DKPs vegne, at KRIGSFAREN STAMMER FRA IMPERIALISMEN, bliver spørgsmålet det simple:

Hvordan kan denne sovjetiske indrømmelse være en sejr for fredspolitiken, når vestmagterne - imperialismen - dem der truer med krig, intet, absolut intet giver til gengæld? De genoptog jo blot få dage efter traktatens undertegnelse deres underjordiske forsøg, der med Kuznetsovs egne ord var blevet legaliseret gennem traktaten.

x x x

Og så har vi endda kun beskæftiget os med én side af Moskva-traktaten, nemlig legaliseringen af de underjordiske forsøg. Lige så alvorligt - ja i virkeligheden langt alvorligere - er den kendsgerning, at dette delvise forsøgsstop er ISOLERET FRA ET FORBUD MOD FREMSTILLING OG BRUG AF KERNEVÅBEN og FRA EN AFTALE OM TILINTETGØRELSE AF DE EKSISTERENDE LAGRE AF KERNEVÅBEN.

Om en sådan adskillelse mellem forsøgsstop og forbud mod kernevåben havde Hrustjov følgende at sige til New York Times den 10. september 1961:

> Hvilken nytte ville der være i standsning af forsøg, hvis kaprustningen fortsatte og krigsindustrien fortsatte med at arbejde for fuld kraft med at skabe kernevåben i stadigt stigende antal? ... Jeg ville sige, at dette på en vis måde ville være det samme som at sløve den offentlige mening, sløve menneskets årvågenhed. Folk ville tro, at der var blevet gjort noget for at forhindre krig, mens der i virkeligheden intet var blevet gjort, og den militære maskine tværtimod ville fortsætte med at arbejde for fuld kraft.

Den eneste ændring siden da i den "militære maskine" (forøvrigt en forbløffende ligestilling mellem det imperialistiske angrebsmilitær og det sovjetiske forsvarsmilitær!) er, at den tilsyneladende er ved at have produceret nok af de store bomber og derfor på dette felt så småt er ved at sætte tempoet ned.

En sådan udvikling gør ikke behovet for årvågenhed mindre, og den kan ikke retfærdiggøre bidrag til "at sløve den offentlige mening" ved at bilde folk ind, at "der var blevet gjort noget for at forhindre krig".

ga-

Vi takker de mange kammerater, der ved bidrag har medvirket til ORIENTERINGs fortsatte eksistens. Vi beder enhver, der ønsker marxismens fane holdt højt i Danmark, om at følge deres eksempel. Bidrag kan sendes på Giro 12 79 25. Kommunistisk Arbejdskreds, Studsgårdsgade 10, København Ø.

HRUSTJOV SPLITTER AUSTRALIENS KOMMUNISTISKE PARTI

Sovjetunionens kommunistiske Partis ledelse har adskillige gange beskyldt Kinas kommunistiske Parti for at "organisere partifjendtlige grupper" i forskellige lande. Det har ikke generet dem, at der ikke kan føres det ringeste bevis for denne påstand.

Derimod findes der til overflod beviser for,

at SUKPs ledelse på det groveste har blandet sig i broderpartiernes indre anliggender for at påtvinge dem sin egen revisionistiske linje.

Et særligt grovkornet eksempel har vi i tildragelserne i Australiens kommunistiske Parti, der afsløres i en "Erklæring fra australske marxister-leninister".

Vi bringer her et kort uddrag af erklæringen, der blev udsend den 11. november sidste år.

"SUKPs Åbne brev, der udsendtes den 14. juli 1963, indeholdt følgende afsnit:

'De kinesiske ledere undergraver sammenholdet ikke alene i de socialistiske lejr, men i hele den kommunistiske verdensbevægelse, idet de lader hånt om principperne for proletarisk internationalisme og groft krænker normerne for forholdet mellem broderpartierne.

KKPs ledelse organiserer og støtter forskellige partistridige splittelsesgrupper, der optræder mod de kommunistiske partier i US Brasilien, Italien, Belgien, Australien, Indien ....

I Australien har centralkomiteen for Kinas kommunistiske Part søgt at organisere splittelsesvirksomhed mod det kommunistiske Parti og dets ledelse ved hjælp af et tidligere medlem af ledelsen, E. Hill. Efter i sin tid at have besøgt Kina optrådte Hill offentligt mod Australiens kommunistiske Parti og søgte at samle ligesindede omkring sig. Efter at Australiens kommunistiske Parti havde udstødt Hill af sin centralkomite, begav han sig demonstrativt til Peking'."

Denne udtalelse er en parodi på kendsgerningerne hedder det i udtalelsen fra de australske marxister

SUKPs ledelse ved bedre end nogen anden, hvor langt den gik i sine skandaløse forsøg på at skræmme AKPs ledere gennem bestikkelse og siden med smiger. Disse kendsgerninger er blevet indberettet for de ledende instanser i det australske parti - men blev ikke viderebragt til de menige partimedlemmer.

Erklæringen afslører, at SUKPs ledere først og fremmest har lagt pres på AKPs formand, Sharkey - der under drøftelserne forud for og under de 81 partiers møde i Moskva 1960 stod på samme linje som bl.a. Kinas kommunistiske Parti. Efter et ophold i Moskva, hvor fra han vendte hjem i begyndelsen af 1961, var Sharkey vel blevet svagere, men han fastholdt dog i det væsentlige den rigtige marxistisk-leninistiske linje, OG HERI BLEV HAN STØTTET AF FORRETNINGSUDVALGET OG CENTRALKOMITEEN.

Hvordan reagerede de sovjetiske ledere på det?

De havde allerede fremelsket en revisionistisk gruppe inden for det australske parti. Den blev ledet af L. Aarons og andre medlemmer, der allerede var blevet indsat på forskellige nøglepositioner i partiet.

I samarbejde med denne gruppe beordrede, "overtalte", eller hvilke ord man nu kan benytte i et sådant smudsigt foretagende, SUKPs ledere nu det australske partis ledere til at overflytte det nu afdøde partimedlem E. Robertson til Sidney, hvor han skulle samarbejde med centralkomiteens sekretariat. Kort til efter blev han gjort til medlem af sekretariatet.

De sovjetiske ledere dekreterede, at L. AARONS skulle bringes mere i forgrunden; videre sørge e de for, at en anden partifunktionær, der havde tilbragt 15 måneder i Sovjetunionen, skulle overflyttes til Sidney. Endelig bestemte de, at W. BROWN, en kendt revisionist, skulle forfremmes.

GENNEM HELE 1961 TRÆNGTE REVISIONISTISKE ELEMENTER GRADVIST IND I CENTRALKOMITEEN OG FORRETNINGSUDVALGET - OG SHARKEY KAPITULEREDE. UNDER FORSKELLIGE PÅSKUD BLEV DER GENNEMFØRT ÆNDRINGER I DE LEDENDE PARTIKADRERS RÆKKER.

I slutningen af 1961 rejste en australsk delegation til SUKPs 22. kongres. Delegationen bestod af Sharkey, Bacon (en af L. Aarons fæller) og E. Ross.

Atter blev den australske delegation skiftevis udsat for pres, forsøg på bestikkelse, smiger - kort sagt alle de former for påvirkning, som folk uden principper kan tage i anvendelse.

Dagen før sin afrejse til Australien tilbragte Sharkey mange timer sammen med de sovjetiske ledere. Hvad der skete, ved kun de, men Sharkey vendte tilbage til Australien og fuldførte her sit forræderi mod marxismen-leninismen. Han gav nu sin fulde støtte til SUKPs lederes politik, og for at retfærdiggøre sin ændrede holdning hævdede han, at "ikke han, men KKPs ledere havde ændret sig . . " Han understøttedes i sin nye linje af et flertal i centralkomiteen og fik især energisk støtte af den revisionistiske kerne med L. Aarons i spidsen.

Denne kernes synspunkter havde hidtil været skjulte mindretals-synspunkter. Nu blev de flertallets opfattelse til trods for, at de var i strid med alle hidtidige CK-beslutninger, med beslutningerne på partiets 19. kongres og med de 81 partiers Erklæring.

Ud fra denne nye linje indgik partiledelsen på vidtgående kompromiser i fredsspørgsmålet og pressede i enhedens navn på for at gennemføre en forsoning med det australske arbejderpartis socialdemokratiske ideologi. Heri fik AKPs ledelse støtte og råd af det sovjetiske partis ledere.

Hvert skridt på denne vej stødte på modstand fra et stadigt voksende antal kammerater, herunder E.F. Hill, F. Russell, K.C. Miller, P. Malone, og fra mange andre, der på trods af stadigt grovere skældsord og udbredelse af løgne og bagvaskelser stod fast på de marxistisk-leninistiske principper.

HVEM BLANDEDE SIG ALTSÅ I AUSTRALIENS KOMMUNISTISKE PARTIS INDRE ANLIGGENDER ?

Vil de sovjetiske partiledere og lederne af det australske parti, spørger de australske marxisters erklæring, benægte sandheden i alt dette ? Naturligvis vil de det, svarer de selv, for de respekterer ikke sandheden. Men uheldigvis for dem findes der for mange mennesker, der kender sandheden, og for mange der har besluttet at viderebringe den!

ERING GÅ VIDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE

D E T S T Ø D I K K E I "L A N D O G F O L K"

"Forandringer bag 'jerntæppet'" siger USAs udenrigsminister.

I sin første tale for offentligheden, efter at præsident Johnson havde overtaget sit embede, erklærede den amerikanske udenrigsminister i St. Paul den 10. december bl.a.:

"I den sidste tid har vi opnået nogle få begrænsede overenskomster med Sovjetunionen" - aftalen om den direkte fjernskriverforbindelse, det delvise kerneforsøgsstop og aftalerne om at bringe masseødelæggelsesvåben i kredsløb omkring Jorden og om lov i det ydre rum.

Men Dean Rusk understregede:

"LAD MIG SIGE DETTE ÅBENT, DISSE SKRIDT UDGØR ENDNU IKKE AFSPÆNDING".

"Der kan ikke herske fuld og varig afspænding mellem de vigtigste kommunistiske stater og den frie verden uden løsning på kritiske og farlige politiske problemer - såsom delingen af Berli og Tyskland, aggressionen mod Laos og Sydvietnam og brugen af Cub som base for undergravningsaktivitet i Latinamerika", sagde den amerikanske udenrigsminister.

Rusk opfordrede til at fremelske "frihedens ideer" i visse socialistiske lande, og han fortsatte:

"Der er voksende tegn på nationalisme i hele den sovjetiske blok ... og ikke blot i disse mindre kommunistiske stater, men i Sovjetunionen selv, er der tegn på voksende interesse i mere personlig frihed.

DER ER TYDELIGT FORANDRINGSPROCESSER AT SE BAG JERNTÆPPET. DET VILLE VÆRE EN FEJL AT VENTE, AT DISSE FORANDRINGER SKAL SKE HURTIGT. MEN DET VILLE VÆRE EN FEJL AT UNDERVURDERE DEN HISTORISK NATIONALISMES OG FRIHEDSIDEERNES MAGT."

SKAF FLERE ABONNENTER PÅ ORIENTERING SKAF ORIENTERING FLERE LÆSER

Hvad er "moderne dogmatisme"?

I indledningsartiklen på side 1 af første nummer af ORIENTERING anvendte vi udtrykket "nydogmatisme", og også i dette nummer har vi talt om "moderne dogmatisme". Hvad ligger der bag dette udtryk? En af de bedste forklaringer er blevet givet i det Koreanske Arbejder partis tidsskrift "Keunroja", der i nr. 21, 1963, skrev:

"I den internationale kommunistiske bevægelse findes der i dag folk, der handler blindt, og som kaldes moderne dogmatikere. De brændemærker de lande, der skabende anvender de marxistisk-leninistiske principper og broderpartiers erfaringer, som værende skyldige i 'nationalisme', 'sekterisme' og 'splittelsespolitik', og de forsøger at retfærdiggøre deres dogmatiske handlinger ved at karakterisere dem som værende baseret på 'internationalisme'.

Det karakteristiske for disse dogmatikere er, at de har begået deres fejl, ikke fordi de har gjort marxismen-leninismens teser til noget absolut, men fordi de blindt følger de stornations-chauvinister, der glider i retning af revisionisme, fordi de gør stornationalchauvinisternes 'erfaring' til noget absolut, accepterer den ukritisk og beskriver den som værende baseret på internationalisme.

Disse dogmatikere betragter en andet partis politik og standpunkter som bindende for deres eget parti, og de tøver ikke med at udføre stornations-chauvinisternes instrukser, selv om det betyder at ofre alt, hvad deres eget land har, eller at gå imod international revolution".

"Ved at optræde på denne måde", fortsætter artiklen, "vil de moderne dogmatikere uvægerligt afvige mere og mere fra marxismen-leninismens teser, ISOLERE SIG SELV FRA DERES EGET FOLK OG UBØNHØRLIGT GLIDE NED AD DEN VEJ, DER FØRER TIL OPGIVELSE AF REVOLUTIONEN

SKAF ORIENTERING FLERE LÆSERE SKAL FLERE ABONNENTER PÅ ORIENTERING

Al kritik, alle forslag, alle bidrag, nye navne på interesserede, alle spørgsmål er mere end velkomne. Husk adressen og giv den videre-

KOMMUNISTISK ARBEJDSKREDS, c/o SCOCOZZA, STUDSGÅRDSGADE 10, 1 KØBENHAVN Ø. TELF. 29 43 57. Girokonto 12 79 25

GÅ VIDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD ORIENTERING GÅ VIDERE LAD